

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Cob/31/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117215059
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1117215059.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Malichovej a členiek senátu JUDr. Evy Fulcovej a Mgr. Mgr. Miriam Plavčákovej, v právnej veci žalobcu: KONTUR spol. s r.o., so sídlom Bojnická 18, Bratislava, IČO: 30 777 518, zastúpený: CREDIS Law s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Radlinského 2, Bratislava, IČO: 35 955 341 proti žalovanej: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpená: advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, v konaní o zaplatenie 27.650 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu aj žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č. k. B1-28Cb/91/2017 - 556 zo dňa 1. júna 2023, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava III č. k. B1-28Cb/91/2017 - 556 zo dňa 1. júna 2023 v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej súd proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 20%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Prvým výrokom napadnutého rozsudku súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 11.060,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 11.060,- eur od 13.10.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku), druhým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol a tretím výrokom priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20%. Rozhodol tak s poukazom na ust. § 151, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), na ust. § 1 ods. 2, § 269 ods. 2, § 266 ods. 1, 2, 3, 4, § 387 ods. 1, § 388 ods. 1, § 397 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OBZ“), na ust. § 451 ods. 1, 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“) a čl. I bod 1, 2, 3, čl. II. bod 1, čl. III. bod 2, 15, čl. IV. bod 1 Rámcovej zmluvy.

2. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol nárok žalobcu na zaplatenie doplatku vo výške 25% z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok v zmysle rámcovej zmluvy a za rozhodujúcu súd považoval otázku, či žalobcovi v predmetnej veci vznikol nárok na zaplatenie doplatku podľa čl. IV. bodu 1 rámcovej zmluvy.

3. Za nesporné súd v konaní považoval uzatvorenie rámcovej zmluvy o budúcom postúpení pohľadávok č. 363 153 zo dňa 19.12.2014 medzi žalobcom ako postupcom a právnym predchodcom žalovanej ako postupníkom. Predmetom zmluvy bolo odkúpenie (tzv. „bezregresný faktoring“) niektorých existujúcich/budúcich neuhradených pohľadávok žalobcu vo vzťahu k tretím subjektom - obchodným partnerom. Zmluvami o odplatnom postúpení pohľadávok žalobca postúpil na žalovanú pohľadávky voči spoločnosti SCALDIS, so sídlom 374 Avenue Jaures, 59920 Quievrechain, Francúzsko, IČO: 402120596 z faktúry č. 315010 a faktúry č. 315011 v súhrnnej výške istiny pohľadávok 80.600 eur (pozn. 1. postúpenie) a

tiež z faktúry č. 315014 vo výške istiny pohľadávky 30.000 eur (2. postúpenie). Na základe 1. postúpenia žalovaná uhradila žalobcovi odplatu vo výške 75% z nominálnej postúpenej sumy (t.j. 60.450 eur) a na základe 2. postúpenia odplatu vo výške 75 % z nominálnej postúpenej sumy (t.j. 22.500 eur). Listom zo dňa 09.09.2016 zaslal žalobca žalovanej potvrdenie insolvenčného správcu spoločnosti SCALDIS, ktorý konštatoval, že žalobca, resp. žalovaná nemá žiadnu reálnu nádej na uspokojenie pohľadávok od SCALDIS. Súčasne žalovaného vyzval na doplatenie neuhradenej 25% sumy doplatku definovaného v zmluve.

4. V súlade s Rámcovou zmluvou bola výplata doplatku vo výške 15 % podmienená úplnou úhradou postúpených pohľadávok zo strany dlžníka SCALDIS. Vznik nároku na jeho zaplatenie nebol viazaný na možnosť domáhať sa uspokojenia pohľadávok v konkurze, ani na inkasovanie poisťného plnenia. Po začatí insolvenčného konania voči spoločnosti SCALDIS prihlásila žalovaná svoju pohľadávku do konkurzu riadne a včas (čo nie je v konaní sporné). Samotný žalobca predložil do konania potvrdenie insolvenčného správcu spoločnosti SCALDIS, v ktorom správca skonštatoval, že uspokojenie pohľadávok v konkurze očakávať nemožno. Samotný žalobca uviedol, že postúpením pohľadávky sa jej vlastníkom stala žalovaná a preto nedáva žiaden zmysel, aby úmyselne marila uspokojenie svojej vlastnej pohľadávky. Súd na základe uvedeného vyhodnotil tvrdenie žalobcu, že žalovaná úmyselne zmarila splnenie zmluvnej podmienky a súd by mal takéto konanie posudzovať v zmysle ust. § 36 ods. 3 OZ, ako nenáležitú.

5. Ako neopodstatnenú vyhodnotil súd aj námietku žalobcu, že pojmy použité v Rámcovej zmluve pripúšťajú rôzny výklad a majú byť interpretované v súlade so štandardne trhovo chápaným pojmom „bezregresného faktoringu“. Význam jednotlivých zmluvných ustanovení je pritom nesporný. Podľa podmienok dohodnutých v čl. IV bodu 1 rámcovej zmluvy, mala byť žalobcovi zaplatená odplata v dvoch častiach, a to formou zálohy vo výške 75% z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok, ktorá bola žalobcovi riadne vyplatená a doplatku vo výške 25%, výlučne vo vzťahu ku ktorému si zmluvné strany jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom dojednali osobitné podmienky na jeho zaplatenie. Tieto osobitné podmienky sú pre obe zmluvné strany právne záväzné a neodporujú charakteru bezregresného faktoringu, ktorý pojem rámcová zmluva ani nedefinuje. Postúpenie pohľadávok na základe rámcovej zmluvy nebolo podľa výpovede konateľa žalobcu J. W. jediné, už dve alebo tri pohľadávky boli na žalovanú postúpené tak, že podmienky uvedené v čl. IV rámcovej zmluvy boli splnené. Sporové strany teda už na základe predmetnej zmluvy v minulosti bez problémov spolupracovali. Aj z uvedeného dôvodu považoval súd námietku žalobcu týkajúcu sa ust. § 266 OBZ za nedôvodnú. Súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že pokiaľ žalobcovi vyplatil 75% z nominálnej hodnoty pohľadávok (teda prevažnú časť ich hodnoty) a vo vzťahu k zvyšným 25% si zmluvné strany dojednali osobitné podmienky, nemožno takúto dohodu považovať za odporujúcu zásadám poctivého obchodného styku podľa ust. § 265 OBZ. Zásadám poctivého obchodného styku by naopak odporovalo nerešpektovanie takejto dohody, ktorú medzi sebou autonómne uzavreli dva podnikateľské subjekty.

6. Vo vzťahu k samotnému pojmu bezregresného faktoringu súd poukázal na to, že podľa ust. § 264 ods. 1 OBZ, je na obchodné zvyklosti, na ktoré sa odvolával žalobca, možné prihliadať len vtedy, ak nie sú v rozpore so zákonom alebo obsahom zmluvy. Dôkazné bremeno, že určitá obchodná zvykosť existuje, aký je jej obsah a či sa zachováva, zaťažuje stranu, ktorá sa tejto zvyklosti dovoľáva. Z obsahu reklamných ponúk iných bánk, ktoré žalobca do konania predložil, nemožno vyvodiť relevantné závery ohľadom ustálenej obchodnej praxe, či trhovo štandardne chápaného pojmu „bezregresný faktoring.“ Zo žalobcom predložených reklamných materiálov vyplýva, že ani tieto neponúkajú prefinancovanie 100% nominálnej hodnoty faktúr v prípade, ak dlžník faktúry neuhradil. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že dôkazné bremeno ohľadne existencie obchodnej zvyklosti medzi zmluvnými stranami žalobca neunesol.

7. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že druhú časť doplatku vo výške 10% z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok, mala žalovaná uhradiť realizáciou mimoriadnej predčasnej splátky investičného úveru poskytnutého žalobcovi, k čomu jej žalobca zmluvne udelil výslovný súhlas. Žalovaná splnenie tejto povinnosti stanovenej v čl. IV. bod 1 písm. b/ rámcovej zmluvy v konaní nepreukázala, iba konštatovala, že žalobca jej tvrdenie o nepoužití časti doplatku vo výške 10% na dohodnutý účel žiadnym spôsobom nepreukázal. Neunesenie dôkazného bremena ani bremena tvrdenia v tomto smere malo za procesný následok neúspech žalovanej v tejto časti sporu, t. j. v časti doplatku vo výške 10% z nominálnej hodnoty akceptovaných pohľadávok.

8. Námietku premlčania vznesenú žalovanou, súd vyhodnotil ako právne irelevantnú vzhľadom k tomu, že predmetný úver, splatný dňa 20.07.2017, bol podľa jej vlastných tvrdení v celom rozsahu splatený. Premlčacia doba by začala plynúť najskôr dňa 21.07.2017, kedy bolo nepochybné, že žalovaná si svoju povinnosť vyplývajúcu z čl. IV bodu 1 písm. b/ rámcovej zmluvy nesplnila, pričom žaloba bola podaná na príslušnom súde dňa 19.06.2017 a žalovanej doručená dňa 23.08.2017.

9. Súd ďalej konštatoval, že banka (žalovaná) uspokojovala investičný úver zo zablokovaného účtu žalobcu podľa úverovej zmluvy, a keďže si nesplnila svoju povinnosť uhradiť žalobcovi doplatok vo výške 10% z nominálnej hodnoty akceptovaných pohľadávok, realizáciou mimoriadnej predčasnej splátky investičného úveru došlo podľa jeho názoru k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej. Plnenie žalobcu, spočívajúce v splátke úveru zodpovedajúcej výške 10% z nominálnej hodnoty akceptovaných pohľadávok, bolo tak s poukazom na uvedené, plnením žalobcu bez právneho dôvodu.

10. Záverom súd uviedol, že čl. III bodu 15 a čl. IV bodu 1 rámcovej zmluvy si navzájom neodporujú, keďže upravujú rozličné právne vzťahy a obstoja popri sebe. Námietka žalobcu v tomto smere preto nebola spôsobilá ovplyvniť výšku priznaného nároku.

11. Na základe uvedeného uložil súd žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 11.060,- eur ako doplatok z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok spolu s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol.

12. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, namietajúc s poukazom na odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci) jeho II. a III. výrokovú časť, aj žalovaná, namietajúc jeho I. a III. výrokovú časť, z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP (iná vada konania, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci).

13. Súd prvej inštancie dospel podľa žalobcu k nesprávnym skutkovým zisteniam v bode 17 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom uviedol, že význam jednotlivých zmluvných ustanovení je nesporný, a že osobitné podmienky neodporujú charakteru bezregresného faktoringu, ktorý pojem rámcová zmluva ani nedefinuje. Nesúhlasil so záverom súdu, že z predložených reklamných ponúk nemožno vyvodzovať relevantné závery ohľadom ustálenej obchodnej praxe, či trhovo štandardne chápaného pojmu bezregresný faktoring. Poukázal aj na bod 3 a 9 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd rekapituloval vyjadrenie žalobcu aj žalovanej, pričom všetky súdom prezentované zistenia považoval za vzájomne si odporujúce. Dodal, že pokiaľ by medzi stranami konania neexistoval rozpor o výklade pojmu bezregresný faktoring, do súdneho konania by nepredložil dôkazy o tom, ako je tento pojem chápaný v obchodnej praxi a vo svojej výpovedi by ani nezmieňoval skutočnosť, že si nemyslel, že zmluvne dohodnutý bezregresný faktoring, by mohol byť žalovanou zmenený na regresný.

14. Prezentoval názor, že súd vo svojom rozhodnutí neprihliadal na čl. III. bod 13 rámcovej zmluvy („Bez toho, aby bolo dotknuté právo Postupníka neakceptovať akékoľvek Pohľadávky na odplatné postúpenie, Postupník informuje Postupcu, že nevyhnutnou podmienkou pre odplatné postúpenie Pohľadávok je uzatvorená platná a účinná poisťovná zmluva na poistenie pohľadávok medzi Postupníkom a poisťovňou Coface Slovakia Insurance Service s.r.o. s dohodnutou úpravou výšky poisťných limitov pre Dlžníka.“ a ani na čl. III. bod 15 rámcovej zmluvy („Ak sa Zmluvné strany v Zmluve o odplatnom postúpení pohľadávky dohodli na bezregresnom type odplatného postúpenia Akceptovanej pohľadávky, Klient neručí za splatenie Akceptovanej pohľadávky riadne a včas v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka a Banka nesie riziko nesplatenia odplatne postúpenej Akceptovanej pohľadávky.“).

15. K nesprávnym skutkovým zisteniam mal podľa žalobcu súd dospieť aj v bode 20 odôvodnenia rozsudku, kde nesprávne a svojvoľne vyhodnotil predložené materiály o trhovom chápaní pojmu bezregresný faktoring. Tvrdil, že žalovaná nepredložila žiadne protiargumenty k všeobecnému chápaniu tohto pojmu, preto mal súd vychádzať z jeho tvrdení, a nie svojvoľne konštatovať, že dôkazné bremeno neuniesol.

16. Naplnenie odvolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odôvodnil poukazom na čl. IV ods. 1 písm. a/ rámcovej zmluvy, ktorý stanovoval časový okamih splatnosti doplatku za postúpené

pohľadávky (prvá časť doplatku vo výške 16.590 eur bola splatná do 5 pracovných dní po úplnom splnení postupovaných pohľadávok zo strany spoločnosti SCALDIS), pričom toto ustanovenie neobsahovalo formuláciu o pomernom znížení doplatku podľa pomeru nesplatennej časti postúpenej pohľadávky. Tento výklad podľa názoru žalobcu podporuje aj čl. III bod 15 a čl. III bod 2 ods. 9 rámcovej zmluvy.

17. V bode 7 odvolania žalobca uviedol definície pojmov odplata, záloha a doplatok v súlade s čl. II bodu 1 rámcovej zmluvy, z čoho má vyplývať, že výška odplaty bola jasne stanovená a rámcová zmluva nestanovovala mechanizmus na poníženie výšky odplaty za postúpené pohľadávky.

18. Uviedol, že v otázke splatnosti prvej časti doplatku súd nereflektoval na jeho tvrdenia, že splatnosť tejto časti mohla byť kvalifikovaná ako nemožná podmienka, ani sa nezoberal skúmaním, či žalovaná uspokojenie postúpenej pohľadávky nezmarila, nakoľko popri uzatvorení rámcovej zmluvy sa dalo objektívne počítať aj s eventualitou, že postúpená pohľadávka nebude dlžníkom splatená, či už v časti alebo v celku. Ak teda žalovaná svojím konaním objektívne zmarila uspokojenie postúpenej pohľadávky, súd mal takéto konanie posudzovať v súlade s ust. § 36 ods. 3 OZ, ktorý jednoznačne určuje, že ak účastník, ktorému je nesplnenie podmienky na prospech, jej splnenie zámerne zmarí, stane sa právny úkon nepodmieneným. Uvedené takisto potvrdzuje, že ak žalovaná nebola pri vymáhaní postúpenej pohľadávky aktívna, nakoľko premičacia lehota na súdne vymáhanie poistného plnenia voči poisťovni uplynula, musí súd takéto konanie kvalifikovať ako zmarenie odkladacej podmienky na vyplatenie predmetnej časti odmeny.

19. Vzhľadom ku skutkovým okolnostiam prípadu (postúpenie pohľadávky, zmarenie jej vymoženía, podmienenie vyplatenia odplaty vymožením pohľadávky), ako aj k procesnej obrane žalovanej, nemal súd prvej inštancie žalovanej priznať súdnu ochranu, nakoľko predmetné ustanovenie zmluvy (čl. IV. ods. 1 písm. a/) sa nemalo vykladať v neprospech strany, ktorá ho nevytvorila. Tiež pasivitu žalovanej pri zabezpečovaní splnenia odkladacej podmienky (nevymáhaním poistného plnenia, ktoré by nahradilo splnenie pohľadávky), by mal kvalifikovať ako konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku podľa ust. § 265 OBZ.

20. Majúc na zreteli ustálenú obchodnú prax, je pojem bezregresného faktoringu potrebné vykladať tak, že riziko vymoženía pohľadávky prechádza na banku, ktorá si zaň strháva vopred fixne dohodnutú odplatu, pričom takýto výklad nemôže byť právne relevantne spochybnený úvahami o „bezbrehej“ zmluvnej voľnosti zmluvných strán, kedy si fakticky môžu dohodnúť potencionálne nespĺniteľnú odkladaciu podmienku. Pripustením takéhoto výkladu by súd spochybnil účel a existenciu výkladových pravidiel obsiahnutých v Obchodnom zákonníku (§ 266 ods. 1 až 4), ako aj účel niektorých ustanovení zákona (§ 36 ods. 3 OZ), ktoré mal na prejednávajúcu vec aplikovať. Vzhľadom ku všetkým vyššie opísaným skutočností žalobca tvrdil, že súd mal na právnu vec aplikovať ust. § 266 ods. 1, 2, 4 a § 265 OBZ a ust. § 36 ods. 3 OZ a následne mal žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

21. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie dospel podľa mienky žalobcu k nesprávnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby vo zvyšnej časti, žalobca týmto odvolaním napadol aj závislý III. výrok rozsudku, ktorým súd žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20% a žiadal, priznanie nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

22. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokových častiach zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovanú zaviazhe na náhradu trov konania, alternatívne rozhodnutie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Žalovaná s dôvodmi uvádzanými v odvolaní žalobcu nesúhlasila, jeho dôvodnosť namietala a žiadala, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil a priznal jej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. S poukazom na čl. IV. bod 1 písm. a/ rámcovej zmluvy podotkla, že za postúpenie pohľadávok mala byť odmena žalobcovi vyplatená v dvoch častiach, a to formou zálohy (75 %) a doplatku (25 %). Vo vzťahu k doplatku vo výške 25% z nominálnej hodnoty postupovaných pohľadávok si zmluvné strany dohodli osobitné podmienky. K úhrade prvej časti doplatku vo výške 15% malo dôjsť iba za predpokladu úplného splnenia postupovaných pohľadávok zo strany dlžníka (spoločnosti SCALDIS), ktorý ich doposiaľ neuhradil, a tak žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie danej časti doplatku.

Odmietla špekulácie žalobcu o prípustnosti rôzneho výkladu dohody, ktorá by mala byť interpretovaná tak, aby mu žalovaná zaplatila časť doplatku vo výške 15% aj napriek insolventnosti dlžníka. Takýto prístup odporuje základným súkromnoprávnym zásadám (pacta sunt servanda) a deformuje účel jednotlivých výkladových pravidiel. V súlade s rozhodovacou praxou súdov nemá byť prejav vôle osobitne vykladaný vtedy, ak je dohoda zmluvných strán tak jasná a zrozumiteľná, že evidentne nepripúšťa rôznu interpretáciu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžr/125/2013 zo dňa 20.8.2014 a sp. zn. 4 Obo 66/2002 zo dňa 01.01.2002).

25. Vzhľadom k uvedenému nemožno prvoinštančnému súdu vytknúť, že pri výklade ustanovení rámcovej zmluvy, ktorých význam považoval za nesporný, neuplatnil interpretačné pravidlá podľa ust. § 266 a nasl. OBZ. Aj podľa právnej doktríny majú byť interpretačné pravidlá použité iba vtedy, ak prejav vôle nie je dostatočne určitý, keďže ich účelom je odstrániť práve túto neurčitosť. Dohoda dvoch podnikateľov, podľa ktorej má dôjsť k zaplateniu časti doplatku vo výške 15% až po úplnom splatení postúpenej pohľadávky dlžníkom, je tak zrejme, že žalobcovi ako profesionálovi musel byť jej význam pri uzatváraní rámcovej zmluvy známy. Je absurdné, že po nesplnení dohodnutej podmienky, sa žalobca snažil špekulatívne modifikovať jej jednoznačný zmysel. Ak zmluvné strany viažu vznik nároku na zaplatenie danej časti doplatku na úplné splnenie pohľadávky dlžníkom, nemožno túto dohodu interpretovať tak, že žalobcovi vznikne nárok na zaplatenie doplatku bez ohľadu na to, či dlžník postúpenú pohľadávku reálne uhradí.

26. Žalovaná nesúhlasila ani s námietkou žalobcu, že rámcovú zmluvu je potrebné vykladať v súlade so „štandardne trhovo chápaným pojmom bezregresného faktoringu. Zdôraznila, že v súlade s ust. § 264 ods. 1 OBZ možno na obchodné zvyklosti prihliadať iba vtedy, ak neodporujú obsahu zmluvy. To znamená, že ak by aj takáto obchodná zvyklosť skutočne existovala, je pred jej použitím nevyhnutné uprednostniť autonómnu dohodu dvoch podnikajúcich subjektov. Už v priebehu prvoinštančného konania opakovane vyjadrila svoj nesúhlas so subjektívnym výkladom žalobcu. Obchodné zvyklosti je potrebné považovať za skutkovú otázku, pričom dôkazné bremeno, že určitá obchodná zvyklosť existuje, aký je jej obsah a že sa zachováva, postihuje stranu, ktorá sa tejto zvyklosti dovoľáva (rozsudok NS SR sp. zn. 1MObdov/2/2009 (R 114/2014 zo dňa 28.4.2011). V tejto súvislosti žalobca predložil do konania tri reklamné ponuky iných bánk, z ktorých dokonca ani nevyplýva, že banka zaplatí postupcovi celú hodnotu postúpenej pohľadávky aj v prípade, ak dlžník pohľadávku neuhradí (ods. 20 napadnutého rozsudku). Ak sa teda žalobca dovoľáva obchodnej zvyklosti ohľadom bezregresného faktoringu, neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k jej existencii, obsahu a zachovávaní.

27. Rovnako žalovaná poprela aj tvrdenie žalobcu, že uspokojenie postúpených pohľadávok mohla úmyselne zmať. V prvoinštančnom konaní vyšlo najavo, že voči spoločnosti SCALDIS bolo začaté insolvenčné konanie, a že si do konkurzu prihlásila pohľadávky riadne a včas. Samotný žalobca predložil do konania potvrdenie insolvenčného správcu spoločnosti SCALDIS, v ktorom konštatoval, že nemožno očakávať uspokojenie pohľadávok v konkurze. Nie jej je tak zrejme, čo viac mohla urobiť, aby od dlžníka postúpené pohľadávky vymohla. Postúpením pohľadávok sa stala ich vlastníkom, a preto nedáva vôbec žiadny zmysel, aby úmyselne marila uspokojenie svojich vlastných pohľadávok. Navyše to, či sa v dôsledku insolvenčného konania mohla domáhať poistného plnenia, nemá žiadnu relevanciu pre žalobcom uplatnený nárok. V súlade s rámcovou zmluvou je totiž vznik nároku žalobcu na zaplatenie časti doplatku vo výške 15% viazaný na úplnú úhradu postúpenej pohľadávky dlžníkom, a nie na inkasovanie poistného plnenia.

28. Námietka žalobcu, že súd prvej inštancie sa údajne nezaoberal tým, či podmienka na vyplatenie časti doplatku vo výške 15 % nie je nemožná, vyznieva zmätočne. V súlade s čl. VII ods. 5 rámcovej zmluvy bol totiž žalobca povinný konať pri postúpení pohľadávok s odbornou starostlivosťou a náležitou opatrnosťou. Bolo by v rozpore so zmluvou, ako aj s dobrými mravmi, ak by žalobca postúpil žalovanej pohľadávku napriek vedomosti, že nemôže byť dlžníkom riadne uspokojená. Ako súd v ods. 17 napadnutého rozsudku správne poznamenal, postúpenie pohľadávok na základe rámcovej zmluvy nebolo podľa výpovede konateľa žalobcu prvé, už dve alebo tri pohľadávky boli na žalovanú postúpené tak, že podmienky uvedené v čl. IV rámcovej zmluvy boli splnené (vrátane „spornej“ podmienky úplného uspokojenia postúpenej pohľadávky dlžníkom).

29. Z uvedených dôvodov vyslovila žalovaná presvedčenie, že súd nekonal arbitrárne, s námietkami žalobcu sa náležite a preskúmateľne vysporiadal, pričom svoj postup presvedčivo a pomerne rozsiahlo

odôvodnil. Súd prvej inštancie použil na zistený skutkový stav príslušnú právnu normu, ktorú správne interpretoval a následne aplikoval. Ani jeden z odvolacích dôvodov namietaných žalobcom, preto nie je daný.

30. V podaní zo dňa 30.08.2023 ktorým žalobca reagoval na vyjadrenie žalovanej k odvolaniu, zotrval na dôvodoch podaného odvolania a žiadal zmenu v napadnutej časti rozsudku zmenil tak, že odvolací súd žalobe v plnom rozsahu vyhovie a žalovanú zaviazal na náhradu trov konania.

31. Tvrdenie žalovanej, že žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie časti doplatku vo výške 15% z nominálnej hodnoty akceptovanej pohľadávky aj napriek insolventnosti dlžníka, označil za nesprávne. Naopak, objektívnym faktom zostáva, že žalobca postúpil celú pohľadávku voči dlžníkovi na žalovanú v súlade so zmluvnými podmienkami. Postúpením pohľadávky žalobca byť jej vlastníkom, a teda v prípade, ak by túto pohľadávku nebolo možné z akéhokolvek dôvodu vymôcť, nemohla si žalovaná túto pohľadávku účtovne odpísať a ponížiť si tak náklady v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalovaná nebola pri vymáhaní postúpenej pohľadávky aktívna, a preto sa uvedené konanie malo kvalifikovať ako zmarenie odkladacej podmienky na vyplatenie časti odmeny prislúchajúcej žalobcovi, ktorému potom vznikol nárok na vyplatenie tejto časti odmeny vo výške 15% z nominálnej hodnoty akceptovanej pohľadávky.

32. Nesúhlasil s tvrdením žalovanej ohľadom aplikácie interpretačných pravidiel a opätovne tvrdil, že rámcová zmluva je štandardizovanou zmluvou žalovanej, do obsahu ktorej nemohol žiadnym spôsobom zasahovať, preto pri posudzovaní pojmov v nej obsiahnutých, mal súd zohľadňovať aj zaužívanú súdnu prax. Sporné pojmy nemožno vykladať v neprospech žalobcu, ktorý si pojem bezregresný faktoring vykladal v súlade s bežným trhovým štandardom, podľa ktorého v takomto prípade riziko nevymoženia postúpenej pohľadávky zaťažuje banku. V danej súvislosti ďalej zopakoval už skôr uvedené skutočnosti uplatnené vo svojom odvolaní zo dňa 13.07.2023.

33. Žalobca nesúhlasil ani s argumentáciou žalovanej, že neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii, obsahu a zachovávaní obchodnej zvyklosti ohľadom bezregresného faktoringu. Žalovaná v súdnom konaní nepoprela pojem bezregresný faktoring spôsobom vyžadovaným v ust. § 151 CSP a nepredložila žiadne protiargumenty k všeobecnému chápaniu tohto pojmu. V nadväznosti na uvedené neobstojí ani jej námietka, že neunesol bremeno. Tvrdenie žalovanej, či sa v dôsledku insolventcie dlžníka mohla domáhať poistného plnenia, nemá žiadnu relevanciu pre ním uplatnený nárok, žalovaná v konkrétnych súvislostiach nevysvetlila, prečo nemá relevanciu, hoci ako už bolo uvedené, medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté poistenie pohľadávok.

34. Žalovaná v úvode svojho odvolania zhrnula skutkový stav a zdôraznila, že druhá časť doplatku vo výške 10% z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok nemala byť žalobcovi nikdy zaplatená, nakoľko bola určená výlučne na realizáciu mimoriadnej splátky investičného úveru. Navyše ak žalobca tvrdil, že túto časť doplatku nepoužila na určený účel, bolo jeho povinnosťou dotknuté tvrdenie v konaní preukázať. Tvrdila, že bez procesnej aktivity žalobcu nebol súd prvej inštancie oprávnený preniesť dôkazné bremeno na ňu, keďže negatívne dôsledky neobjasnenia žalobcom tvrdených skutočností nemôže ad absurdum znášať žalovaná. Na podporu tohto tvrdenia poukázala na rozhodnutia českých súdnych autorít, ktoré mali ustáliť, že dôkazné bremeno postihuje toho účastníka, ktorému je na prospech existencia skutočnosti, o ktorej tvrdí, že nastala (rozsudok NS ČR sp. zn. 2 Odo 204/2005 zo dňa 15.11.2005). Najvyšší súd ČR opakovane judikoval, že v prípade tzv. dôkaznej núdze musí súd rozhodnúť v neprospech toho účastníka, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť (rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2682/2013 (RČR 93/2014) zo dňa 26.06.2014 a sp. zn. 21 Cdo 3989/2011 (RČR 46/2013) zo dňa 20.12.2012).

35. Rovnaké právne závery rezonujú aj z rozhodovacej praxe slovenských súdov (uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9CoCsp/1/2020 zo dňa 19.01.2021, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Cob/75/2013 zo dňa 27.3.2014). Najvyššie súdne autority v SR v tejto súvislosti zhodne uzavreli, že každá strana nesie dôkazné bremeno týkajúce sa tých skutkových predpokladov, ktoré sú pre ňu priaznivé z pohľadu právnej normy, ktorej účinkov sa v sporovom súdnom konaní domáha. Tá strana, ktorá sa domáha určitých právnych následkov, poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet, teda neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti (uznesenie Najvyššieho

súdu SR zo dňa 27.10.2021 sp. zn. 5Cdo/28/2020, nález Ústavného súdu SR zo dňa 9.6.2020 sp. zn. I. ÚS 24/2019).

36. V kontexte načrtnutých rozhodnutí je povinnosťou žalobcu, ktorý sa domáha zaplatenia časti doplatku vo výške 10% preukázať, že žalovaná nepoužila túto časť na realizáciu predčasnej splátky investičného úveru. Práve od preukázania tejto skutočnosti závisí jeho úspech v konaní, a teda jej preukázanie je výlučne v prospech žalobcu. Vo vzťahu k uvedenému potom namietala, že súd nesprávne presunul dôkazné bremeno na ňu, pričom vychádzal z mylného predpokladu, že zo strany žalobcu by išlo o preukazovanie negatívnej skutočnosti. Prezentovaný záver však neobstojí, keďže investičný úver bol poskytnutý na účet žalobcu a jeho zostávajúci stav si mohol kedykoľvek overiť. Bezprostredne po postúpení pohľadávok vedel zistiť, či došlo k zníženiu nesplatennej časti úveru o čiastku zodpovedajúcu hodnote doplatku vo výške 10 %. Ak mal za to, že sa tak nestalo, nič mu nebránilo, aby do konania predložil výpis z účtu preukazujúci stav úveru po postúpení pohľadávok (resp. výpis z účtu zobrazujúci históriu splácania úveru).

37. Napokon sám žalobca sa na žalovanú obrátil listom zo dňa 09.09.2016, v ktorom ju žiadal o zaplatenie celého doplatku, vrátane časti vo výške 10%. Ak teda ešte pred splatením investičného úveru žiadal od žalovanej zaplatenie časti doplatku vo výške 10%, musel na základe konkrétnych skutočností dospieť k presvedčeniu, že žalovaná danú časť doplatku na dohodnutý účel nepoužila. Žalobca preto jednoznačne mal možnosť predložiť do konania dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia. To, že tak neurobil, má zásadný význam pre ďalší priebeh dokazovania. Ak totiž strana zaťažená dôkazným bremenom nenavrhuje ani nepredloží žiadny dôkaz, nemôže byť preukázaná pravdivosť jej tvrdení a preto sa nebude vykonávať ani prípadný protidôkaz (LAVICKÝ, P.: Dôkazné bremeno v civilním řízení soudním. Leges, Praha 2017, s. 56 a 57). Uvedené potvrdzuje aj rozhodovacia prax súdov, podľa ktorých k presunu dôkazného bremena na stranu, voči ktorej požiadavka uplatnená žalobou smeruje, môže dôjsť až v dôsledku splnenia si dôkaznej povinnosti a unesenia dôkazného bremena žalujúcou stranou (rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.3.2019 sp. zn. 25Co/49/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.4.2021 sp. zn. 22Co/15/2020 a pod).

38. Žalovanej nemožno vytknúť, že z vlastnej iniciatívy nepredložila do konania dôkazné prostriedky, ktorými mala byť preukázaná opodstatnenosť žalobcom uplatneného nároku. Preukázanie týchto skutočností bolo v záujme žalobcu, v dôsledku čoho bol primárne on nositeľom dôkazných povinností, a keďže v tejto súvislosti žiadny dôkaz nepredložil, nebolo povinnosťou žalovanej vykonávať protidôkaz. Žalovaná totiž nie je povinná dôkaznými prostriedkami vyvracať nepreukázané tvrdenia pasívneho žalobcu. Opačný prístup, ktorý zvolil prvoinštančný súd, je zjavne nesprávny. Kvôli tomuto pochybeniu bola neprávom sankcionovaná za neunesenie dôkazného bremena, hoci v skutočnosti dôkazné bremeno neunesol žalobca. Nepriaznivé dôsledky neobjasnenia skutkového stavu mal znášať žalobca, osobitne ak súd v rámci predbežného právneho posúdenia jednoznačne označil žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú a do vydania napadnutého rozsudku nedošlo k predloženiu ďalších dôkazných prostriedkov zo strany žalobcu. Ten sa v priebehu celého konania domáhal voči žalovanej zaplatenia časti doplatku vo výške 10% z titulu rámcovej zmluvy. Až vo vyjadrení zo dňa 20.03.2023 prvýkrát uviedol, že by mu mala byť vyplatená časť doplatku vo výške 10% z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalovaná sa však mohla na jeho úkor bezdôvodne obohatiť iba za predpokladu, že žalobca jej vrátil sumu vyššiu ako sa zaviazal v zmluve o úvere. To však znamená, že od momentu, ako sa začal domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, vyplýva jeho domnelý nárok z iného skutkového základu (rozsudok NS SR sp. zn. 1M Obdo V 19/2007 zo dňa 31.7.2008).

39. Zo strany žalobcu išlo evidentne o podstatnú zmenu skutkových okolností, od ktorých sa odvíja uplatnený nárok, preto bolo povinnosťou súdu rozhodnúť o zmene žaloby v zmysle ust. § 142 ods. 1 CSP. Moment, od ktorého sa žalobca začal voči nej domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, má zásadný vplyv aj na plynutie premlčacej lehoty. Investičný úver bol definitívne splatený dňa 10.04.2018, keď žalobca uhradil celú zostávajúcu dlžnú sumu vo výške 39.381,54 eur. K prípadnému bezdôvodnému obohateniu tak mohlo dôjsť najneskôr v tento deň, a keďže žalobca sa prvýkrát domáhal na súde jeho vydania až v podaní zo dňa 20.03.2023, svoje právo evidentne uplatnil po uplynutí štvorročnej premlčacej lehoty (ust. § 391 ods. 1 v spojení s § 397 OBZ).

40. Prvoinštančný súd uzavrel, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila plnením získaným bez právneho dôvodu. O plnenie bez právneho dôvodu ide iba vtedy, ak od počiatku neexistoval

absolútne žiadny právny dôvod tohto plnenia. Žalovaná ale „prijala“ plnenie spočívajúce v časti doplatku vo výške 10% na základe rámcovej zmluvy, ktoré bolo určené na úhradu investičného úveru a preto nemôže ísť o plnenie bez právneho dôvodu, ale hypoteticky len o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Právnym dôvodom, na základe ktorého mala žalovaná právo prijímať od žalobcu plnenia, bola zmluva o úvere. Až splatením úveru právny dôvod na ďalšie plnenia zo zákona odpadol (§ 324 ods. 1 OBZ). To však opäť potvrdzuje, že právnym základom na vydanie bezdôvodného obohatenia je zmluva o úvere, a nie rámcová zmluva. Uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia tak mal súd vyhodnotiť ako zmenu žaloby.

41. Podľa prvoinštančného súdu sa mala žalovaná bezdôvodne obohatiť najskôr dňom 21.07.2017 (najskôr od tohto momentu mala začať plynúť premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia). Napriek tomu súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania už od 13.10.2016, čo vyznieva zmätočne. Žalovaná nemohla byť v omeškaní s vydaním bezdôvodného obohatenia ešte skôr, ako sa vôbec mohla bezdôvodne obohatiť.

42. Z uvedených dôvodov žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom rozhodne o zmene žaloby a následne sa v kontexte uvedených skutočností náležite vysporiada s tým, či je právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčané.

43. Na odvolanie žalovanej reagoval žalobca podaním zo dňa 11.08.2023, v ktorom uvedenú odvoláciu argumentáciu rozporoval s tým, že súd prvej inštancie sa vo výroku I. napadnutého rozsudku vecne správne a zákonným spôsobom vysporiadal s jeho žalobným návrhom, pričom svoje rozhodnutie logicky a správne vysvetlil. Námietky žalovanej, prostredníctvom ktorých sa snažila na neho preniesť dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré sa vyskytujú v dispozičnej sfére žalovanej, resp. jej právneho predchodcu, odmietol. Ak žalovaná nepoprela a neuviedla kedy a akým spôsobom malo dôjsť k mimoriadnej predčasnej splátke investičného úveru, tak takéto popretie jeho tvrdenia je zo strany žalovanej neúčinné, pričom aj súd považuje ním tvrdenú skutočnosť v súlade s ust. § 151 ods. 1 CSP za nespornú.

44. Žalovaná v odvolaní fakticky argumentovala tým, že v spore žalobca nemal byť úspešný, nakoľko nepreukázal skutočnosti o ktorých má mať evidenčné záznamy ona sama, pričom žalovaná sa k existencii týchto záznamov nevyjadrila, a tvrdenia žalobcu relevantným spôsobom ani nevyvrátila. Ak by žalovaná mala mať vo svojej obrane pravdu, tak by takéto záznamy mali existovať a nemala by existovať žiadna prekážka, prečo by ich nemala predložiť súdu. Dokazovanie sa pred súdom vedie len vo vzťahu k sporným, popretým skutočnostiam a ak žalovaná zákonným spôsobom skutkové tvrdenia žalobcu nepoprela, nemal povinnosť akékoľvek dokazovanie k nepopretým skutočnostiam vykonávať.

45. V kontexte uvedených skutočností konštatoval, že súd prvej inštancie dôkazné bremeno na žalovanú nepresunul, ale rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vykladať v tom zmysle, že žalovaná skutkové tvrdenia žalobcu nepoprela spôsobom, ktorý predpokladá ust. § 151 ods. 2 CSP. Skutkové tvrdenia sú v súlade s ust. § 149 CSP kvalifikované ako prostriedok procesného útoku či obrany, preto ak skutkové tvrdenia žalobcu neboli žalovanou vyvrátené, nemohla byť v konaní úspešná.

46. Popretie skutkových tvrdení má priamy súvis s navrhovaním ďalších dôkazov zo strany žalobcu. Argumenty žalovanej, že žalobca nenavrhol ďalšie dôkazy na podporu jeho tvrdení sú právne irelevantné, nakoľko procesná situácia si takúto procesnú aktivitu nevyžadovala. Ak by bola žalovaná predložila dôkaz o tom, že došlo k mimoriadnej predčasnej splátke investičného úveru, tak až v reakcii na takto predložený dôkaz by navrhol ďalšie dôkazy na preukázanie opaku. Žalobca tiež odmietol tvrdenie žalovanej, že od podania žaloby došlo k zmene skutkového základu, na základe ktorého sa domáha svojich nárokov v tomto súdnom konaní. V žalobe jednoznačným spôsobom uviedol, že uplatnený nárok je založený na rámcovej zmluve, a tento fakt je počas celého priebehu súdneho konania nemenný. To však nemá vplyv na fakt, že právne posúdenie veci je vo výlučnej kompetencii súdu, kde platí právna zásada „iura novit curia“ (rozsudok NS SR sp. zn. 1 C do 190/2004 zo dňa 31. mája 2005).

47. Na základe uvedených skutočností žalobca žiadal, aby odvolací súd výrok I. napadnutého rozsudku ako vecne správny potvrdil, a vzhľadom k jeho odvolaniu podanému proti výrokom II. a III., rozsudok v uvedenej časti podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovanú

zaviaže na náhradu trov konania, alternatívne rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa ust. § 389 CSP v spojení s ust. § 391 CSP.

48. Na vyjadrenie žalobcu reagovala žalovaná podaním zo dňa 14.09.2023, v ktorom zotrvala na svojich predošlých vyjadreniach spolu s prezentovanou skutkovou a právnou argumentáciou, ktorú zastávala od začiatku konania.

49. Na vyjadrenie žalovanej reagoval žalobca odvolacou duplikou zo dňa 25.10.2023, v ktorej zhrnul už skôr uvádzané skutočnosti a zotrval na dôvodnosti podaného odvolania.

50. Na vyjadrenie žalobcu reagovala žalovaná podaním zo dňa 30.10.2023, v ktorom sa takisto pridržala uplatnenej procesnej obrany a žiadala, aby odvolací súd rozsudok v žalobcom napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

51. Ďalšie vyjadrenia súdu doručené neboli.

52. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu proti ktorému sú prípustné (§ 357 písm. d/ CSP), po skonštatovaní, že obsahujú zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, preskúmal napadnutý rozsudok v medziach rozsahu a dôvodov odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 ho potvrdil.

53. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

54. Podľa § 266 ods. 1, 2, 3, 4 OBZ, prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy. V prípadoch, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, vykladá sa prejav vôle podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá. Pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, vrátane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí. Prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila.

55. Podľa § 264 ods. 1 a 2 OBZ, pri určení práv a povinností zo záväzkového vzťahu sa prihliada aj na obchodné zvyklosti zachovávané všeobecne v príslušnom obchodnom odvetví, pokiaľ nie sú v rozpore s obsahom zmluvy alebo so zákonom. Obchodné zvyklosti, na ktoré sa má prihliadať podľa zmluvy, sa použijú pred tými ustanoveniami tohto zákona, ktoré nemajú donucovaciu povahu.

56. Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

57. Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

58. Podľa § 387 ods. 1 OBZ, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

59. Podľa § 388 ods. 1 OBZ, premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

60. Podľa § 397 OBZ, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

61. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom i žalovanou prezentované odvolacie dôvody nie sú opodstatnené, nakoľko súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne skutkové a právne závery premietnuté do výrokovvej časti napadnutého rozsudku. V jeho odôvodnení jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, ako vykonané dôkazy vyhodnotil, ktoré skutočnosti považoval za nesporné a akými úvahami sa pri vyhodnotení vykonaných dôkazov riadil. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vysporiadal so zásadnými skutkovými tvrdeniami a procesnou obranou strán sporu. Odvolací súd tak nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, keďže ten sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre vydanie meritórneho rozhodnutia precízne vysporiadal a odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnej miere stotožnil.

62. Odvolací súd pri rozhodovaní o podaných odvolaniach sporových strán vychádzal zo zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a dôvodnosti odvolaní boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo súdom prvej inštancie vykonaným dokazovaním, a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, resp. v čase podania odvolania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku čo do veci samej v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a na doplnenie a zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím námietkam strán sporu uvádza nasledovné.

63. Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že predmetom konania v posudzovanej sporovej veci je nárok žalobcu na zaplatenie neuhradenej časti odplaty (tzv. „doplatku“) za odplatné postúpenie pohľadávok právnomu predchodcovi žalovanej vo výške 80.600,- eur a 22.500,- eur. Za obe postúpenia uhradil právny predchodca žalovanej ku dňu podania žaloby žalobcovi len zálohu vo výške 75%. Na budúcom postúpení pohľadávok sa žalobca s právnym predchodcom žalovanej dohodol v Rámcovej zmluve č. 363 153 zo dňa 19.12.2014, ktorá bližšie upravovala podmienky bezregresného faktoringu, t.j. odplatného postúpenia neuhradených pohľadávok žalobcu voči tretím subjektom bez ručenia, teda zodpovednosti žalobcu za splatenie takto nadobudnutých pohľadávok žalovanej.

64. Zo znenia čl. IV. bodu 1 rámcovej zmluvy vyplýva, že doplatok vo výške 25% z nominálnej hodnoty akceptovanej pohľadávky, ktorého zaplatenia sa žalobca v konaní domáha, bol rozdelený na dve časti. V zmysle citovaného ustanovenia zmluvy sa žalovaný (banka) zaviazal uhradiť žalobcovi 15% z nominálnej hodnoty akceptovanej pohľadávky do 5 pracovných dní od úplného splatenia dlhu dlžníkom (spoločnosť SCALDIS) a zvyšných 10% malo byť so súhlasom postupcu (žalobcu) použitých na realizáciu mimoriadnej predčasnej splátky investičného úveru poskytnutého klientovi (žalobcovi) bankou (viď aj bod 8 odôvodnenia rozsudku).

65. Podľa čl. II. rámcovej zmluvy (Definície a výklad pojmov), sa doplatkom rozumie druhá časť odplaty, ktorú je banka povinná zaplatiť klientovi po splnení podmienok uvedených v rámcovej zmluve, resp. použiť jeho časť na realizáciu mimoriadnej predčasnej splátky investičného úveru poskytnutého bankou klientovi na základe Zmluvy o úvere č. 151 181 zo dňa 06.07.2006 v znení jej neskorších dodatkov.

66. Podľa čl. II. rámcovej zmluvy (Definície a výklad pojmov), sa odplatou rozumie cena za odplatné postúpenie akceptovanej pohľadávky, ktorú je banka (žalovaná) povinná zaplatiť klientovi (žalobcovi) v zmysle podmienok dohodnutých v rámcovej zmluve. Pokiaľ nie je uvedené inak, vyplatenie odplaty za odplatné postúpenie akceptovanej pohľadávky je uskutočnené v dvoch častiach, a to vo forme zálohy a doplatku.

67. Podľa čl. II. rámcovej zmluvy (Definície a výklad pojmov), sa zálohou rozumie 1. časť odplaty, ktorú je banka povinná zaplatiť klientovi po splnení podmienok uvedených v rámcovej zmluve.

68. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu v ktorej tvrdil, že ustanovenia rámcovej zmluvy súd nesprávne označil za nesporné a vylúčil prípustnosť rôzneho výkladu pojmov upravených v rámcovej zmluve, majúci na zreteli štandardne trhovú chápaný pojem bezregresného faktoringu (bod 17 odôvodnenia rozsudku). Za nesprávne a protichodné žalobca primárne označil skutkové zistenie súdu ohľadne skutočnosti, že osobitne dojednané podmienky úhrady 25% doplatku odmeny neodporovali charakteru bezregresného faktoringu, na preukázanie ktorého žalobca doložil do konania tri reklamné

ponuky iných bánk, resp. podnikateľských subjektov. Definícia doplatku, ako nároku, ktorého zaplatenia sa žalobca v sporovom konaní domáha, je jasne a zrozumiteľne upravená vo vyššie citovanom čl. II. rámcovej zmluvy. Toto ustanovenie určuje podmienky, za ktorých žalobcoví vznikne nárok na zaplatenie doplatku, tieto podmienky sú následne dostatočne jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim možnosti jeho odlišného výkladu, špecifikované v čl. IV. bodu 1 rámcovej zmluvy. Podľa tohto článku vznikne banke ako žalovanému subjektu povinnosť uhradiť žalobcovi prvú časť doplatku vo výške 15% až po úplnom splatení dlhu dlžníkom (spoločnosť SCALDIS) a druhú časť doplatku vo výške 10% je banka povinná použiť na realizáciu mimoriadnej predčasnej splátky investičného úveru, ktorý bol žalobcovi poskytnutý na základe zmluvy o úvere.

69. Žalobca v tejto súvislosti namietal, že súd mal na vec aplikovať interpretačné pravidlo podľa ust. § 266 OBZ. Podľa ust. § 266 ods. 1 OBZ platí, že prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený známy, alebo jej musel byť známy. Výklad právneho úkonu podľa ust. § 266 ods. 2 a nasl. OBZ je na mieste len vtedy, ak prejav vôle nemožno podľa ods. 1 vyložiť. Vzhľadom k jasnému a zrozumiteľnému zneniu rámcovej zmluvy sa aj odvolací súd stotožnil s názorom, že pri výklade dotknutých ustanovení nebol dôvod aplikovať interpretačné pravidlá podľa ust. § 266 ods. 1 a nasl. OBZ, keďže iný, ako súdom prvej inštancie prezentovaný výklad, z ich obsahu nevyplýva. Z okolností prípadu je navyše zrejme, že na základe predmetnej rámcovej zmluvy došlo už v minulosti k postúpeniu pohľadávok žalobcu, za splnenia podmienok uvedených v čl. IV. bodu 1 rámcovej zmluvy, z čoho možno usúdiť, že žalobcovi musel byť známy skutočný význam ustanovení zmluvy, ako aj úmysel žalovanej, ktorý stanovil jednotlivé podmienky budúceho postúpenia neuhradených pohľadávok žalobcu. Napokon pokiaľ žalobca nesúhlasil s prezentovaným znením rámcovej zmluvy, mal možnosť vyjadriť svoj nesúhlas a žalovanej navrhnúť zmenu jednotlivých ustanovení, prípadne zmluvu odmietnuť.

70. Odvolací súd podporne poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 66/2002 zo dňa 01.11.2003: „Iba vtedy, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa úmyslu konajúcej osoby, ktorý by mal byť známy aj osobe, ktorej bol určený, uplatnia sa ďalšie výkladové pravidlá. Výklad právnych úkonov podľa týchto ustanovení Obchodného zákonníka je však potrebný len v prípade, keď prejav vôle konajúcej osoby nie je celkom zrozumiteľný alebo určitý, a preto pripúšťa rôznych výklad. Komentované rozhodnutie rieši situáciu, keď prejav vôle oboch konajúcich strán bol vyjadrený v písomnej podobe tak zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom, že nevzbudzoval pochybnosť o ich úmysle.“

71. Žalobca tiež prezentoval názor, že všeobecne zaužívanú definíciu pojmu bezregresného faktoringu v konaní preukázal troma reklamnými ponukami (č. I.483 - 485). Už z obsahu prvej reklamy spoločnosti Bibby Factoring Slovakia, a.s. vyplýva, že po uzatvorení zmluvy postupník vyplatí zálohu postupcovi s tým, že k úhrade doplatku dôjde až po zaplatení faktúry klientom postupcu - dlžníkom. Rovnako ani z ponuky spoločnosti UniCredit Factoring nevyplýva 100% úhrada hodnoty postúpenej pohľadávky, ale len možnosť predfinancovania do určenej čiastky s garanciou úhrady doplatku po zaplatení faktúry na účet faktoringu dlžníkom postupcu, pričom podmienky odkúpenia pohľadávok nie sú z poslednej ponuky banky ani zrejme. Z predložených reklamných ponúk iných podnikateľských subjektov tak nemožno vyvodiť záver o výklade pojmu bezregresného faktoringu takým spôsobom, ktorý by bol výlučne v prospech žalobcu. Aj v prípade reklamnej ponuky, ktorá by bola naformulovaná výhodne, s možnosťou 100% úhrady postúpenej pohľadávky, ešte nemožno prijať žalobcom prezentovaný výklad bezregresného faktoringu, keďže reklama neobsahuje všetky záväzné dojednania a podmienky odkúpenia pohľadávok, ale len tie, ktoré potencionálneho klienta oslovia. Pri výklade tohto pojmu sa žalobca odvolával na obchodné zvyklosti, ktoré však s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti neuniesol. Ak sa žalobca domáhal určitého spôsobu výkladu pojmu bezregresného faktoringu, bolo práve na ňom, aby existenciu takejto obchodnej zvyklosti súdu preukázal, a keďže dôkazné bremeno neuniesol, je nedôvodná aj jeho námietka v časti, v ktorej tvrdil, že žalovaná ním prezentovaný význam pojmu v súlade s ust. § 151 CSP účinne nepoprela. V daných súvislostiach odvolací súd odkazuje na bod 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že aj v prípade existencie konkrétnej obchodnej zvyklosti, je pred jej použitím nutné uprednostniť autonómnu dohodu zmluvných strán v postavení podnikateľských subjektov, z ktorej podľa názoru odvolacieho súdu zreteľne vyplývajú osobitné dojednania bezregresného faktoringu, a z ktorých nemožno dospieť k záveru, že riziko spojené so zaplatením postúpenej pohľadávky nesie žalovaná.

72. Odvolací súd tiež poukazuje na odvolanie žalobcu, v bode 7 ktorého sám, v rozpore s uplatnenými námietkami poukázal na definíciu pojmu odplata. V ňom je výslovne uvedené, že jej vyplatenie sa

uskutoční v dvoch častiach, a to forme zálohy a doplatku, pričom odplatou sa rozumie cena za odplatné postúpenie akceptovanej pohľadávky, ktorú je žalovaná (banka) povinná zaplatiť žalobcovi (klientovi) za podmienok dohodnutých v rámcovej zmluve (čl. IV. bod 1 rámcovej zmluvy). Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka žalobcu, že výška odplaty bola stanovená a rámcová zmluva nestanovovala mechanizmus poníženia jej výšky.

73. V bode 4 podaného odvolania žalobca súdu vyčítal, že neprihliadol na čl. III. bodu 15 rámcovej zmluvy, v ktorej je uvedené, že nevyhnutnou podmienkou pre odplatné postúpenie pohľadávok je uzatvorenie platnej a účinnej poisťovnej zmluvy na poistenie pohľadávok s tým, že pri bezregresnom type odplatného postúpenia akceptovanej pohľadávky, klient neručí za jej splatenie dlžníkom riadne a včas, v zmysle ust. § 303 a nasl. OBZ, pričom riziko nesplatenia odplatne postúpenej akceptovanej pohľadávky nesie banka (žalovaná). Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, čo touto námietkou žalobca sledoval, pričom musí dať za pravdu žalovanej, že to, či sa v dôsledku insolvenčného konania mohla žalovaná domáhať poistného plnenia, nemá žiadnu relevanciu pre žalobcom uplatnený nárok. V súlade s rámcovou zmluvou bol totiž vznik nároku žalobcu na zaplatenie časti doplatku vo výške 15% viazaný na úplnú úhradu postúpenej pohľadávky dlžníkom, a nie na inkasovanie poistného plnenia.

74. Žalobca tiež namietal, že súd neskúmal, či žalovaná nezmarila uspokojenie postúpenej pohľadávky vlastným konaním, tvrdiac, že už pri uzatváraní rámcovej zmluvy sa dalo objektívne počítať s eventualitou, že postúpená pohľadávka nebude dlžníkom splatená, či už v časti alebo celku. Aj túto námietku musel odvolací súd vyhodnotiť ako nedôvodnú, s poukazom na skutočnosť, že predmetom rámcovej zmluvy bolo postúpenie len vopred neurčených pohľadávok žalobcu, nie konkrétnych pohľadávok zahraničnej spoločnosti SCALDIS, k postúpeniu ktorých následne došlo na základe samostatne uzatvorených zmlúv a tomu predchádzajúcej žiadosti o odkúpenie pohľadávok zo strany žalobcu. Svoje tvrdenie napokon žalobca nepodložil žiadnym dôkazom, pričom ak by v čase predchádzajúcom postúpeniu žalovaná vedela o nemožnosti splatenia dlhu dlžníkom, s najväčšou pravdepodobnosťou by predmetné pohľadávky ako pohľadávky spôsobilé na postúpenie podľa rámcovej zmluvy neakceptovala. S touto námietkou sa navyše súd prvej inštancie vysporiadal v bode 16 odôvodnenia rozsudku, v ktorom uviedol, že po začatí insolvenčného konania voči spoločnosti SCALDIS, prihlásila žalovaná svoju pohľadávku do konkurzu riadne a včas (čo v konaní nebolo sporné), pričom samotný žalobca do konania predložil potvrdenie insolvenčného správcu spoločnosti SCALDIS, v ktorom konštatoval, že nemožno očakávať uspokojenie pohľadávok v konkurze. Za daných okolností sa javilo ako nelogické, aby žalovaná úmyselne marila uspokojenie vlastnej pohľadávky, a keďže v konaní nebolo preukázané úmyselné zmarenie uspokojenia postúpenej pohľadávky žalovanou, nebol dôvod na aplikáciu ust. § 36 ods. 3 OZ.

75. V zhode so súdom prvej inštancie potom odvolací súd konštatuje, že pokiaľ žalovaná vyplatila žalobcovi 75% z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok a vo vzťahu k zvyšným 25% si zmluvné strany dojednali osobitné podmienky, nemožno takúto dohodu považovať za odporujúcu zásadám poctivého obchodného styku v zmysle ust. § 265 OBZ, ale naopak, zásadám poctivého obchodného styku by odporovalo nerešpektovanie takejto dohody, ktorú medzi sebou autonómne uzavreli dva podnikateľské subjekty. Odvolací súd opätovne poukazuje aj na možnosť žalobcu vyjadriť svoj nesúhlas s predložením znením rámcovej zmluvy, navrhnúť zmenu jednotlivých ustanovení, prípadne uzavretie zmluvy odmietnuť.

76. K odvolacej námietke žalovanej, že časť doplatku vo výške 10% z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok, ktoré súd I. výrokom rozsudku žalobcovi priznal, mala byť použitá výlučne na realizáciu mimoriadnej splátky investičného úveru a nemala byť žalobcovi vyplatená, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že splnenie tejto podmienky zakotvenej v čl. IV. bodu 1 rámcovej zmluvy, žalovaná v konaní netvrdila a ani nepreukázala. Nemožno sa stotožniť s jej tvrdením, že dôkazné bremeno zaťažovalo výhradne žalobcu, nakoľko od preukázania tejto skutočnosti závisel jeho úspech v konaní. Odvolací súd konštatuje, že od žalobcu nie je možné preukázanie negatívnej skutočnosti vyžadovať, nakoľko ide o tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, ktorá vychádza z tvrdenia, že od účastníka konania nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Ide len o logickú požiadavku, na základe ktorej dochádza k preneseniu dôkazného bremena v prejednávanej veci na žalovanú. V tomto smere odvolací súd plne odkazuje na bod 22 až 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

77. Navyše ak by žalovaná časť doplatku vo výške 10% nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok skutočne použila na realizáciu predčasnej splátky investičného úveru, túto skutočnosť mohla v konaní jednoducho preukázať, čím by opodstatnenosť žalobcovho nároku v predmetnej časti účinne poprela. Znenie rámcovej zmluvy, ako aj uvedenej povinnosti bolo žalovanej známe, a preto jej nič nebránilo, aby v priebehu prvoinštančného konania predložila súdu dôkazy, ktoré by splnenie povinnosti použitia 10% doplatku na realizáciu predčasnej splátky investičného úveru z jej strany preukázali. Ako irelevantné odvolací súd vyhodnotil aj tvrdenie v ktorom namietala, že vzhľadom na list žalobcu zo dňa 09.09.2016, musel žalobca dospieť k presvedčeniu, že žalovaná danú časť doplatku nepoužil na stanovený účel. Z uvedeného však nemožno dospieť k záveru, že žalobca disponoval dôkazom na preukázanie tejto skutočnosti.

78. Na podporu vysloveného záveru odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 13/2009 zo dňa 24.02.2010: „Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad od žalobcu nemožno požadovať, aby preukázal, že mu žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze. V takomto alebo podobnom prípade je na žalovanom, aby tvrdil a preukázal, že pôžičku už vrátil.“ (obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 81/2010 zo dňa 31.05.2010).

79. Žalovaná ďalej namietala, že žalobca sa v priebehu celého konania domáhal zaplatenia časti doplatku vo výške 10% z titulu rámcovej zmluvy, pričom až vo vyjadrení zo dňa 20.03.2023 uviedol, že táto časť doplatku by mu mala byť vyplatená z titulu bezdôvodného obohatenia. Podľa jej názoru zo strany žalobcu išlo evidentne o zmenu skutkových okolností, od ktorých sa odvíja uplatnený nárok a z toho dôvodu mal súd rozhodnúť o zmene žaloby podľa ust. § 162 ods. 1 CSP, ktorá mala mať potom zásadný vplyv aj na plynutie premlčacej lehoty. Odvolací súd sa s touto námietkou nestotožnil, zmenou žaloby, resp. právneho titulu, nedošlo k zmene skutkových okolností, na základe ktorých si žalobca v konaní nárok na zaplatenie časti 10% doplatku uplatňoval (porušenie povinnosti žalovanej v zmysle čl. IV bod 1 písm. b/ rámcovej zmluvy) a žalovaná ani nešpecifikovala, v čom konkrétne mala zmena skutkových okolností spočívať. Právne posúdenie veci navyše spadá do kompetencie súdu, a preto je irelevantné, z akého právneho titulu si žalobca predmetný nárok v konaní uplatňoval.

80. Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym posúdením súdu o nedôvodnosti vznesenej námietky premlčania, vysloveným v bode 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom začiatok plynutia premlčacej doby určil najskôr odo dňa 21.07.2017, a to vzhľadom k nespĺneniu povinnosti žalovanej podľa vyššie uvedeného ustanovenia rámcovej zmluvy, dátumu splatnosti investičného úveru dňa 20.07.2017, dátumu podania predmetnej žaloby na súde dňa 19.06.2017 a dátumu doručenia žaloby žalovanej dňa 23.08.2017. V tomto smere preto jej odvolacie námietky považoval odvolací súd za právne irelevantné a rovnako aj tvrdenie, že právnym základom na vydanie bezdôvodného obohatenia mala byť zmluva o úvere (viď bod 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

81. Záverom odvolací súd uvádza, že pre splnenie povinnosti žalovanej podľa čl. IV. bodu 1 písm. b/ rámcovej zmluvy nebola stanovená lehota, preto súd v bode 31.1 odôvodnenia napadnutého rozsudku správne určil nárok žalobcu na 9% ročný úrok z omeškania z priznanej sumy odo dňa 13.10.2016 do zaplatenia, t. j. odo dňa vyhotovenia listu, ktorým právny predchodca žalovanej reagoval na výzvu žalobcu na úhradu doplatku vo výške 25% z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok zo dňa 09.09.2016, nakoľko žalobca neprodukoval dôkaz preukazujúci doručenie uvedeného listu (č. I. 90).

82. Súd prvej inštancie potom správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, keď žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania pomerne podľa jej čistého úspechu vo veci vo výške 20% (bod 63 odôvodnenia rozsudku) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

83. Zhrnúc uvedené skutočnosti a konštatujúc neopodstatnenosť odvolacích námietok oboch strán sporu, odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na úhradu istiny vo výške 11.060,- eur s príslušenstvom, vo výroku II., ktorým žalobu vo zvyšnej časti

zamietol, ako aj vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania žalovanej, podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

84. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP a prevažne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 20% (žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v časti priznanej istiny 11.060 eur - 40% a žalovaná bola úspešná v časti zamietnutej istiny 16.590 eur - 60%. Čistý úspech žalovanej v odvolacom konaní po odrátaní úspechu žalobcu potom predstavuje 20%) s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

85. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu nadriadeného súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).